

Arrest

nr. 202 267 van 12 april 2018
in de zaken RvV X / IV en RvV X

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse, respectievelijk Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. BUELENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van Z.M. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tadjieken en geboren en getogen te zijn als Afghaan vluchteling in Iran. Uw ouders komen uit Herat, Afghanistan.

U werd verliefd op F.F. (...) (OV. X). F. (...) had echter in tegenstelling tot u wel de Iraanse nationaliteit via haar moeder. Haar vader had de Afghaanse nationaliteit. Jullie begonnen een verboden relatie waarbij jullie, niet zoals de islamitische traditie het voorschrijft, ook seksueel contact hebben gehad. Omdat u tegen uw zin uitgehuwelijkt ging worden aan de dochter van uw tante, vroeg u uw ouders om aan de vader van F. (...) de hand van zijn dochter te gaan vragen. Toen haar vader echter onmiddellijk te horen kreeg dat u muziek maakte, werd hij boos en dienden uw ouders onmiddellijk te vertrekken. De familie van F. (...) besliste niet veel later dat F. (...) diende uitgehuwelijkt te worden in

Afghanistan. Nadat ze dat had vernomen, beslisten jullie samen Iran te ontvluchten, zes maand nadat jullie elkaar hadden leren kennen.

U vreest vervolging in Afghanistan omdat u een verboden relatie hebt met F. (...), haar vader daar is en ook de echtgenoot van F. (...) haar zus in Afghanistan woont en werkt. Ook kent u het land en de taal niet.

U vroeg samen met F.F.. (...) asiel aan in België op 17 september 2015.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legt u een kopie van uw Iraanse verblijfskaart amayesh voor en een kopie van uw werkvergunning. F. (...) legt een kopie neer van haar Iraanse id-kaart Shenaznameh en haar nationale kaart.

B. Motivering

Er dient echter na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, dd. 03/07/2017, 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit en uw verklaring heel uw leven als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond (CGVS, 2). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst en nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de nationaliteit in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, regio van herkomst of nationaliteit, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kan staven. U heeft geen taskara (Afghaans identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen afdoend document dat uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. U legt weliswaar een kopie neer van een amayesh kaart (vluchtelingenkaart uit Iran) en van een werkvergunning uit Iran, maar aangezien dit louter kopieën zijn kan de echtheid van deze documenten absoluut niet worden nagegaan. Daarenboven blijkt nog uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Door het louter neerleggen van kopieën slaagt u er dan ook allerm minst in om uw jarenlang verblijf als Afghaans vluchteling in Iran te staven.

U legt bovendien niet enkel slechts een kopie van uw Iraanse verblijfskaart amayesh voor (CGVS, p. 12), u legt er bovendien ook uiterst vreemde verklaringen over af die niet stroken met de informatie in het administratief dossier. Gevraagd of u bij het vernieuwen van uw vluchtelingenkaart, amayeshkaart, uw oude steevast moest afgeven, verklaart u dat de Iraanse overheid op de vervallen kaart een sticker plaatste bovenop de vervallen datum waarop dan de nieuwe vervaldatum stond (CGVS, p. 23). U nuanceert onmiddellijk uw verklaring en haalt ook aan dat de Iraanse overheid soms ook een nieuwe kaart uitreikte. Gevraagd wanneer u dan voor het laatst een nieuwe kaart ontving, antwoordt u dat dit de kaart betrof die geldig was tot 1393 Perzische kalender (2014 Gregoriaanse kalender). Uw huidige kaart, waarvan u een kopie neerlegt, zou dan een sticker bevatten (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met de vaststelling dat er geen sticker kan worden waargenomen, ook al betreft het een kopie, antwoordt u dat u het eigenlijk niet weet en dat u misschien over een oude kaart sprak (CGVS, p. 24). Naast de vaststelling dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw vluchtelingenkaart strookt de door u gegeven informatie niet met de objectieve informatie in het dossier, die aantoonst dat de negende amayeshkaart liep tot 21 mei 2015 en nadien werd opgevolgd door de tiende amayeshkaart, uw huidige.

Ook vreemd is dat u aangeeft dat uw vorige kaart dezelfde kleur had als uw huidige, rood/roos (CGVS, p. 13), terwijl de info aangeeft dat de vorige kaart een paarse kleur moet hebben gehad.

Vervolgens is het frappant dat de organisatie genaamd BAFIA u helemaal niets zegt (CGVS, p. 14). Zelfs geconfronteerd met het feit dat BAFIA gewoon de benaming is van het Iraanse vluchtelingen bureau stelt u de vraag terug aan het CGVS of dit wel zeker zo is. En uitgelegd dat deze organisatie ook genoteerd staat op de door u neergelegde amayeshkaart, zegt u dat u niet weet waarvoor BAFIA staat. Nochtans is dit bureau net de plaats waar u jaarlijks uw amayeshkaart moest gaan vernieuwen. Dat u dit zo belangrijke bureau voor Afghaanse vluchtelingen niet kent, kan niet worden aanvaard. Even frappant is dat u verklaart dat u meestal uw amayeshkaart niet bij zich had omdat die kon beschadigd geraken (CGVS, p. 13). U verklaart ook dat uw vader ze droeg omdat hij dacht dat u ze zou verliezen. Nochtans haalt u aan dat u tot uw achttiende naar een Iraanse school ging en nadien zeker ook naar een kunstfestival trok (CGVS, p. 6 & p. 15). Aangenomen mag worden dat u dus ook zonder uw vader buiten kwam. De vaststelling dat u daarbij dan uw amayeshkaart niet bij zich zou hebben gehad, valt niet te rijmen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de Iraanse overheid zich voornamelijk toespitst op mensen die niet over papieren beschikken en dat deportaties van mensen met een amayeshkaart eerder uitzonderlijk zijn. Dat u, geboren en getogen in Iran als Afghaanse vluchteling (CGVS, p. 3), uw amayeshkaart niet stevast op zak zou hebben hoewel die van een groot belang kan zijn om een mogelijke deportatie te verhinderen, is weinig geloofwaardig. Uw verklaring dat u uw amayeshkaart niet bij zich moest hebben omdat uw gezicht meer wegheeft van een Iraniër dan van een Afghaan is veelzeggend en vanzelfsprekend geen afdoende verklaring aangezien iemand zijn uiterlijk allerm minst een waterdichte garantie kan zijn om onder de radar te blijven van de talrijke Iraanse politie-eenheden. Vervolgens is het opmerkelijk dat u te kennen geeft dat er hulporganisaties waren die ten dienste stonden van de Afghaanse vluchtelingen in Iran, maar u geen enkele organisatie bij naam kunt noemen (CGVS, p. 23). Eveneens een naam van een Afghaanse school in Mashad is u onbekend, hoewel u opnieuw te kennen geeft dat er zeker scholen zijn die zich louter toespitsten op Afghaanse vluchtelingen (CGVS, p. 22-23).

De vaststelling dat u geen enkel afdoend document neerlegt om uw identiteit en uw status van Afghaanse vluchteling in Iran te staven, en ook ongeloofwaardige, tegenstrijdige en foutieve verklaringen aflegt over documenten en zaken die uiterst van belang zijn voor een Afghaanse vluchteling in Iran, ondermijnt ten stelligste uw bewering geboren te zijn als Afghaan in Iran en er steeds als vluchteling te hebben gewoond.

Deze conclusie worden verder onderbouwd doordat uw kennis over Afghanistan dermate nihil is. Vooreerst moet hierover opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties om te tuin hebt willen leiden. Bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meldde u namelijk dat u uw gehoor in het Dari wenste te doen (inschrijvingsfiche DVZ, dd. op 17 september 2015). Het CGVS stelde echter al snel vast dat u reeds bij aanvang van uw gehoor de Iraanse taal Farsi sprak, en niet het Afghaanse Dari. Hiermee geconfronteerd haalt u plots aan geen Dari te kunnen spreken (CGVS, p. 6). Dat u, de zoon van ouders die geboren zijn in Afghanistan, ook een grootmoeder hebt wonen in Iran en verklaart veel Afghaanse vrienden te hebben gehad in Iran (CGVS, 4, p. 7, p. 10, p. 15), zich niet kan uitdrukken in een van de Afghaanse landstalen, en slechts enkele zelfgekozen losse woorden kent (CGVS, p. 7), correspondeert niet met uw eerdere verklaringen bij de DVZ alsook niet met wat mag worden verwacht van een Afghaanse vluchteling. Hoewel u naar een Iraanse school ging, mag toch worden verwacht dat jullie thuis, naast Farsi, ook de moedertaal van uw grootmoeder en ouders zouden hebben gesproken. Deze vaststelling wordt verder versterkt doordat u te kennen geeft dat uw vader naar tv keek, en u daarbij de Afghaanse tv-zenders als Tolo en Lemar opnoemt (CGVS, p. 11). Vreemd is de vaststelling dan ook dat u amper tot geen Dari zou hebben gehoord of gesproken thuis. Nog vreemder is dat u slechts twee programma's kunt benoemen die werden uitgezonden op deze Afghaanse zenders, het alom bekende 'Afghan Star' en 'het nieuws'. Uw vader zou naar geen ander programma hebben gekeken, wat weinig aannemelijk overkomt (CGVS, p. 12). Wanneer u dan wordt gevraagd welk programma voor 'Afghan Star' en voor 'het nieuws' werd uitgezonden – aangezien het vreemd zou zijn dat uw vader stevast klokslag de start van beide programma's de tv zou hebben aangezet – moet u toegeven dit niet te weten (CGVS, p. 12).

Vervolgens is het merkwaardig dat uw kennis over Herat, de thuisbasis van uw familie (CGVS, p. 4), quasi onbestaande is en de weinige kennis die u wel etaleert blijkbaar werd opgedaan door het lezen van boeken. Uitgenodigd een verhaal te reproduceren dat uw vader, moeder of grootmoeder over hun geboorteplaats Herat vertelden, haalt u onmiddellijk aan dat niet te kunnen (CGVS, p. 7). Uw verklaring dat jullie niet veel praatten en u er ook niet naar vroeg, is helemaal niet plausibel. U bent opgegroeid in de schoot van personen die in Afghanistan waren geboren en nadien naar een ander land trokken. Verwacht mag worden dat zij u doorheen de jaren toch wel enkele verhalen uit hun moederland zouden hebben verteld. De vaststelling dat u deze vraagstelling onmiddellijk afblokt, is dan ook het tegengestelde van wat mag worden verwacht. Wat evenzeer de wenkbrauwen doet fronsen is uw

verklaring dat u in Iran in geschiedenisboeken las dat Herat naast een grote moskee ook een groot schrijn herbergt (CGVS, p. 8). Maar waar deze moskee of dit schrijn ligt, is u onbekend (CGVS, p. 8). Uit boeken geografie hebt u dan weer opgestoken dat Herat in het Noordwesten van Afghanistan ligt. Maar of Herat naast een stad ook een benaming is van de volledige provincie is u onbekend (CGVS, p. 8). Bovendien strookt uw intentie om bij te leren over Afghanistan door het lezen van boeken niet met uw desinteresse in de verhalen van uw familieleden.

Ook over Afghanistan in het algemeen is uw kennis ondermaats. Van iemand die nooit in zijn land van nationaliteit heeft gewoond, moet zeker geen uitgebreide landenkennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat die persoon wel wat basiskennis heeft over het land waar zijn ouders zijn geboren en nadien zijn ontvlucht. Wanneer echter wordt gevraagd waar bijvoorbeeld de hoofdstad Kaboel gelegen is, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Gevraagd of u behalve Herat, een andere Afgaanse plaats of een Afgaanse stad kunt opnoemen blijkt u dit in eerste instantie niet te kunnen (CGVS, p. 8). In tweede instantie noemt u dan Mazar-e- Sharif, zonder ook deze stad te kunnen situeren (CGVS, p. 10). Gevraagd of men in Afghanistan dezelfde kalender gebruikt als in Iran, zegt u vaagweg dat de maanden en de data anders zijn, maar geeft u ook toe de Afgaanse kalender niet te kennen en zelfs niet te weten of de jaartelling anders is in de Afgaanse kalender ten opzichte van de Iraanse (CGVS, p. 15). U slaagt er zelfs niet in een bekende Tadjiek, nochtans uw etniciteit (CGVS, p. 4), op te noemen, of een bekende Pashtoun of een bekende Hazara (CGVS, p. 8-9). Zelfs basiskennis over de huidige president van Afghanistan, Ashraf Ghani, is u vreemd. U weet noch iets te zeggen over zijn afkomst noch iets over zijn etnie (CGVS, p. 9). Over voormalig president Burhanuddin Rabbani kunt u dan weer enkel kwijt dat hij gedood werd, omdat u dat hoorde via de BBC (CGVS, p. 10). Wanneer dat was weet u niet. Over zijn functie toen kunt u enkel heel oppervlakkig kwijt dat hij lid was van een politieke partij of een groep, zonder te kunnen specificeren welke groep. En hoewel Rabbani de Tadzjiekse etniciteit had, kunt u zelf geen voormalig president opnoemen die uw etniciteit had (CGVS, p. 10). Uitgenodigd eender welke politieke partij op te noemen uit Afghanistan, blijkt ook hier dat u dit niet kunt. Zelfs over de taliban weet u niets te vertellen. Wanneer deze groepering aan de macht was in Afghanistan, weet u niet. Wie voor de taliban de touwtjes in handen had, weet u evenmin (CGVS, p. 11). U kunt evenmin inschatten wanneer Rusland een poging deed Afghanistan te veroveren (CGVS, p. 11).

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen geboren te zijn als Afgaan in Iran en over de Afgaanse nationaliteit te beschikken.

Ook uw geliefde, F. (...) is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij, hoewel zij de Iraanse nationaliteit heeft, afstamt van een Afgaanse vader. Hierdoor laat ook zij na het CGVS duidelijkheid te verschaffen over haar identiteit. Bovendien wordt daardoor ook jullie asielrelaas dat onlosmakelijk verbonden is met jullie verklaring dat haar vader haar wou uithuwelijken aan iemand in Afghanistan ondermijnd. Vooreerst strookt de verklaring van F. (...) dat ze van bij de geboorte de Iraanse nationaliteit meegekregen had van haar moeder niet met de objectieve informatie in het dossier. Die informatie stelt namelijk dat de Iraanse autoriteiten pas in 2006 een wet hadden aangenomen die toeliet dat kinderen geboren uit een huwelijk tussen een Iraanse vrouw en een buitenlandse man, in haar geval een vader met Afgaanse nationaliteit (CGVS F. (...), dd. 04/07/2017, p. 3), hun Iraanse nationaliteit konden aanvragen vanaf hun achttiende levensjaar. Deze objectieve informatie staat dan ook in schril contrast met de verklaring van F. (...) dat het reeds vóór 1386 PK (2007 GK) toegestaan was dat Iraanse moeders voor hun pasgeboren kinderen een shenaznameh (Iraanse ID-kaart) konden krijgen (CGVS F. (...), p. 3). Vervolgens overtuigen ook haar verklaringen omtrent de Afgaanse nationaliteit van haar vader niet. Zo zegt ze dat hij van Behsood afkomstig was (CGVS F. (...), p. 3), zonder dit te kunnen specificeren. Ze weet niet of dit een provincie of een anders administratief-geografische indeling is, weet niet waar Behsood ergens ligt in Afghanistan (CGVS F. (...), p. 3), weet niet of Behsood ver van de hoofdstad Kaboel ligt, weet niet uit welk dorp van Behsood hij afkomstig is en weet geen enkel begin van informatie te geven over Behsood zelf (CGVS F. (...), p. 12). Gevraagd of ze ooit gehoord had van Maidan Wardak, Jalalabad of Nangarhar, antwoordt ze steevast ontkennend (CGVS F. (...), p. 13-14). Nochtans huisvesten de provincies Nangarhar en Maidan Wardak elk een district dat de naam Behsood draagt. Wanneer u wordt gevraagd waar Behsood ligt, is het vreemd dat u zegt dat u Afgaanse vrienden had die van daar afkomstig waren, zonder de link naar de familie van F. (...) te leggen (CGVS, p. 4). Ook vreemd is dat u van de desbetreffende provincie Maidan Wardak nog nooit heeft gehoord (CGVS p. 24-25). Weinig serieus is ook dat F. (...) aanhaalt dat haar grootmoeder ooit eens vertelde dat ze allen gevlucht waren toen er een discussie tussen de sjiieten en de soennieten plaatsvond zonder te weten wie exact wie aanviel. Geconfronteerd met de vaststelling dat het CGVS geen weet heeft van een groot religieus conflict in Afghanistan de laatste decennia, past F. (...) haar antwoord aan en zegt ze het evenmin exact te weten omdat ze de Afgaanse geschiedenis niet gestudeerd heeft (CGVS F. (...), p. 12). Vanzelfsprekend is dit een opvallend antwoord voor het kind van een Afgaanse immigrant in Iran. Voorts weet F. (...) niet welke talen er allemaal worden

gesproken in Afghanistan (CGVS F. (...), p. 5) en weet ze zelfs niet welke Afghaanse taal haar vader sprak omdat hij thuis enkel Farsi sprak, net als haar grootouders van vaderskant (CGVS F. (...), p. 5 & p.13). Hoewel kan worden aangenomen dat haar vader na jarenlang in Iran te hebben gewoond en getrouwd was met een Iraanse thuis Farsi sprak, mag toch ook worden aangenomen dat hij zijn kinderen ook enkele woorden in zijn moedertaal zou hebben aangeleerd. Daarnaast mag ook worden aangenomen dat haar grootouders toch tegen elkaar, tegen hun zoon en wellicht ook tegen hun kleinkinderen af en toe een mondje in hun moedertaal hebben gesproken. Dat F. (...) er dan ook geen enkel idee van heeft welke taal de familie van haar vader sprak, is zeer merkwaardig. Vervolgens kent ze ook de etnie van haar vader niet, toch geen onbelangrijk gegeven in Afghanistan (CGVS F. (...), p. 4). Ook is het merkwaardig dat F. (...) niets kan zeggen over de Afghaanse man met wie haar zus is getrouwd in Afghanistan, woonachtig in Kabul. Zo kent ze de naam van diens eerste vrouw niet en weet niet te vertellen hoeveel kinderen hij heeft samen met zijn eerste vrouw (CGVS F. (...), p. 7). Evenmin kan F. (...) iets kwijt over de connectie van haar vader, afkomstig uit Behsood en werkzaam in Herat, en de echtgenoot van haar zus, woonachtig in Kabul (CGVS F. (...), p. 8). Tot slot is het vreemd dat F. (...) geen enkel verhaal kan vertellen over haar vader die werkzaam is in Herat, als bewaker in een metaalopslagplaats (CGVS F. (...), p. 8 & p. 13). Het is weinig plausibel dat haar vader nooit een verhaal zou hebben verteld over zijn reizen van het Iraanse Mashad naar het Afghaanse Herat, of eender welk ander incident of verhaal dat hij onderweg ooit heeft meegemaakt (CGVS, p. 13). Gelet op bovenstaande vaststellingen is F. (...) er dan ook allerminst in geslaagd een familiale link aan te tonen met Afghanistan, waardoor ook zij er niet in geslaagd is volledige duidelijkheid te geven over haar identiteit.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te bezitten en als vluchteling in Iran te hebben gewoond. Ook F. (...) maakte haar identiteit niet geheel duidelijk aangezien ze er niet in geslaagd is haar Afghaanse afkomst langs vaderszijde te bewijzen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, zoals reeds aangehaald in de beslissing. Het is immers de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van de kernaspecten van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofdte of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27/10/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit (CGVS, p. 24). U verklaart echter steeds als vluchteling in Iran te hebben gewoond. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Aangezien u er niet in geslaagd bent uw nationaliteit aan te tonen alsook F. (...) er niet in geslaagd is haar Afghaanse afkomst te bewijzen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan jullie asielmotieven, als zouden jullie een verboden relatie hebben gehad, haar vader uw hand zou hebben geweigerd en F. (...) zou worden uitgehuwelijkt aan een Afghaanse connectie van haar vader.

De door u en F. (...) voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Gezien het louter kopieën betreft kan namelijk weinig waarde worden gehecht aan uw amayeshkaart en uw werkvergunning, zeker gezien u er ook geen geloofwaardige verklaringen over aflegt. De shenaznameh en nationale kaart van F. (...) zeggen enkel iets over haar Iraanse nationaliteit, maar zeggen niets over de Afghaanse nationaliteit van haar vader.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van F.F. (...) (OV. X) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet terug mag worden geleid naar Afghanistan.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van F.F. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in Mashad. Uw moeder heeft de Iraanse nationaliteit, uw vader de Afghaanse.

U werd verliefd op de Afghaanse vluchteling M.Z. (...) (OV. X). Jullie begonnen een verboden relatie waarbij jullie, niet zoals de islamitische traditie het voorschrijft, ook seksueel contact hadden. De ouders van M. (...) kwamen aan uw vader uw hand vragen, maar die weigerde categoriek. Uw familie besliste niet veel later dat u diende uitgetrouwde te worden in Afghanistan, net zoals uw zus. Nadat u dat had vernomen, besliste u samen met M. (...) samen Iran te ontvluchten, zes maand nadat jullie elkaar hadden leren kennen.

U vreest uw familie omdat u een verboden relatie hebt met M. (...), een Afghaanse vluchteling. U vroeg samen met F.F. (...) asiel aan in België op 17 september 2015.

Ter staving van zijn identiteit en asielmotieven legt M. (...) een kopie van zijn Iraanse verblijfskaart amayesh voor en een kopie van zijn werkvergunning. U legt een kopie neer van uw Iraanse id-kaart Shenaznameh en uw nationale kaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw geliefde M.Z. (...) (OV. X), ter zake werden uiteengezet. U verklaart namelijk dat u een relatie had met M. (...) die niet gewenst was door uw familie. Uw vader wou u uithuwelijken aan een Afghaan, gezien uw vader de Afghaanse nationaliteit had (gehoorverslag CGVS F. (...), dd. 04/07/2017, p. 16). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“Er dient echter na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, dd. 03/07/2017, 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit en uw verklaring heel uw leven als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben gewoond (CGVS, 2). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst en nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de nationaliteit in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, regio van herkomst of nationaliteit, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kan staven. U heeft geen taskara (Afghaanse

identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen afdoend document dat uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. U legt weliswaar een kopie neer van een amayesh kaart (vluchtelingenkaart uit Iran) en van een werkvergunning uit Iran, maar aangezien dit louter kopieën zijn kan de echtheid van deze documenten absoluut niet worden nagegaan. Daarenboven blijkt nog uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Door het louter neerleggen van kopieën slaagt u er dan ook allerminst in om uw jarenlang verblijf als Afghaans vluchteling in Iran te staven.

U legt bovendien niet enkel slechts een kopie van uw Iraanse verblijfskaart amayesh voor (CGVS, p. 12), u legt er bovendien ook uiterst vreemde verklaringen over af die niet stroken met de informatie in het administratief dossier. Gevraagd of u bij het vernieuwen van uw vluchtelingenkaart, amayeshkaart, uw oude steevast moest afgeven, verklaart u dat de Iraanse overheid op de vervallen kaart een sticker plaatste bovenop de vervallen datum waarop dan de nieuwe vervaldatum stond (CGVS, p. 23). U nuanceert onmiddellijk uw verklaring en haalt ook aan dat de Iraanse overheid soms ook een nieuwe kaart uitreikte. Gevraagd wanneer u dan voor het laatst een nieuwe kaart ontving, antwoordt u dat dit de kaart betrof die geldig was tot 1393 Perzische kalender (2014 Gregoriaanse kalender). Uw huidige kaart, waarvan u een kopie neerlegt, zou dan een sticker bevatten (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met de vaststelling dat er geen sticker kan worden waargenomen, ook al betreft het een kopie, antwoordt u dat u het eigenlijk niet weet en dat u misschien over een oude kaart sprak (CGVS, p. 24). Naast de vaststelling dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw vluchtelingenkaart strookt de door u gegeven informatie niet met de objectieve informatie in het dossier, die aantoonde dat de negende amayeshkaart liep tot 21 mei 2015 en nadien werd opgevolgd door de tiende amayeshkaart, uw huidige. Ook vreemd is dat u aangeeft dat uw vorige kaart dezelfde kleur had als uw huidige, rood/roos (CGVS, p. 13), terwijl de info aangeeft dat de vorige kaart een paarse kleur moet hebben gehad.

Vervolgens is het frappant dat de organisatie genaamd BAFIA u helemaal niets zegt (CGVS, p. 14). Zelfs geconfronteerd met het feit dat BAFIA gewoon de benaming is van het Iraanse vluchtelingenbureau stelt u de vraag terug aan het CGVS of dit wel zeker zo is. En uitgelegd dat deze organisatie ook genoteerd staat op de door u neergelegde amayeshkaart, zegt u dat u niet weet waarvoor BAFIA staat. Nochtans is dit bureau net de plaats waar u jaarlijks uw amayeshkaart moest gaan vernieuwen. Dat u dit zo belangrijke bureau voor Afghaanse vluchtelingen niet kent, kan niet worden aanvaard. Even frappant is dat u verklaart dat u meestal uw amayeshkaart niet bij zich had omdat die kon beschadigd geraken (CGVS, p. 13). U verklaart ook dat uw vader ze droeg omdat hij dacht dat u ze zou verliezen. Nochtans haalt u aan dat u tot uw achttiende naar een Iraanse school ging en nadien zeker ook naar een kunstfestival trok (CGVS, p. 6 & p. 15). Aangenomen mag worden dat u dus ook zonder uw vader buiten kwam. De vaststelling dat u daarbij dan uw amayeshkaart niet bij zich zou hebben gehad, valt niet te rijmen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de Iraanse overheid zich voornamelijk toespitst op mensen die niet over papieren beschikken en dat deportaties van mensen met een amayeshkaart eerder uitzonderlijk zijn. Dat u, geboren en getogen in Iran als Afghaans vluchteling (CGVS, p. 3), uw amayeshkaart niet steevast op zak zou hebben hoewel die van een groot belang kan zijn om een mogelijke deportatie te verhinderen, is weinig geloofwaardig. Uw verklaring dat u uw amayeshkaart niet bij zich moest hebben omdat uw gezicht meer wegheeft van een Iraniër dan van een Afghaan is veelzeggend en vanzelfsprekend geen afdoende verklaring aangezien iemand zijn uiterlijk allerminst een waterdichte garantie kan zijn om onder de radar te blijven van de talrijke Iraanse politie-eenheden. Vervolgens is het opmerkelijk dat u te kennen geeft dat er hulporganisaties waren die ten dienste stonden van de Afghaanse vluchtelingen in Iran, maar u geen enkele organisatie bij naam kunt noemen (CGVS, p. 23). Eveneens een naam van een Afghaanse school in Mashad is u onbekend, hoewel u opnieuw te kennen geeft dat er zeker scholen zijn die zich louter toespitsten op Afghaanse vluchtelingen (CGVS, p. 22-23).

De vaststelling dat u geen enkel afdoend document neerlegt om uw identiteit en uw status van Afghaans vluchteling in Iran te staven, en ook ongeloofwaardige, tegenstrijdige en foutieve verklaringen aflegt over documenten en zaken die uiterst van belang zijn voor een Afghaanse vluchteling in Iran, ondermijnt ten stelligste uw bewering geboren te zijn als Afghaan in Iran en er steeds als vluchteling te hebben gewoond.

Deze conclusie worden verder onderbouwd doordat uw kennis over Afghanistan dermate nihil is. Vooreerst moet hierover opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties om te tuin hebt willen leiden. Bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meldde u namelijk dat u uw gehoor in het Dari wenste te doen (inschrijvingsfiche DVZ, dd. op 17 september 2015). Het CGVS stelde echter al snel vast dat u reeds bij aanvang van uw gehoor de Iraanse taal Farsi sprak, en niet het Afghaanse Dari. Hiermee geconfronteerd haalt u plots aan geen Dari te kunnen spreken (CGVS, p. 6). Dat u, de zoon van ouders die geboren zijn in Afghanistan, ook een grootmoeder hebt wonen in Iran en

verklaart veel Afghaanse vrienden te hebben gehad in Iran (CGVS, 4, p. 7, p. 10, p. 15), zich niet kan uitdrukken in een van de Afghaanse landstalen, en slechts enkele zelfgekozen losse woorden kent (CGVS, p. 7), correspondeert niet met uw eerdere verklaringen bij de DVZ alsook niet met wat mag worden verwacht van een Afghaans vluchteling. Hoewel u naar een Iraanse school ging, mag toch worden verwacht dat jullie thuis, naast Farsi, ook de moedertaal van uw grootmoeder en ouders zouden hebben gesproken. Deze vaststelling wordt verder versterkt doordat u te kennen geeft dat uw vader naar tv keek, en u daarbij de Afghaanse tv-zenders als Tolo en Lemar opnoemt (CGVS, p. 11). Vreemd is de vaststelling dan ook dat u amper tot geen Dari zou hebben gehoord of gesproken thuis. Nog vreemder is dat u slechts twee programma's kunt benoemen die werden uitgezonden op deze Afghaanse zenders, het alom bekende 'Afghan Star' en 'het nieuws'. Uw vader zou naar geen ander programma hebben gekeken, wat weinig aannemelijk overkomt (CGVS, p. 12). Wanneer u dan wordt gevraagd welk programma voor 'Afghan Star' en voor 'het nieuws' werd uitgezonden – aangezien het vreemd zou zijn dat uw vader stevast klokslag de start van beide programma's de tv zou hebben aangezet – moet u toegeven dit niet te weten (CGVS, p. 12).

Vervolgens is het merkwaardig dat uw kennis over Herat, de thuisbasis van uw familie (CGVS, p. 4), quasi onbestaande is en de weinige kennis die u wel etaleert blijkbaar werd opgedaan door het lezen van boeken. Uitgenodigd een verhaal te reproduceren dat uw vader, moeder of grootmoeder over hun geboorteplaats Herat vertelden, haalt u onmiddellijk aan dat niet te kunnen (CGVS, p. 7). Uw verklaring dat jullie niet veel praatten en u er ook niet naar vroeg, is helemaal niet plausibel. U bent opgegroeid in de schoot van personen die in Afghanistan waren geboren en nadien naar een ander land trokken. Verwacht mag worden dat zij u doorheen de jaren toch wel enkele verhalen uit hun moederland zouden hebben verteld. De vaststelling dat u deze vraagstelling onmiddellijk afblokt, is dan ook het tegengestelde van wat mag worden verwacht. Wat evenzeer de wenkbrauwen doet fronsen is uw verklaring dat u in Iran in geschiedenisboeken las dat Herat naast een grote moskee ook een groot schrijn herbergt (CGVS, p. 8). Maar waar deze moskee of dit schrijn ligt, is u onbekend (CGVS, p. 8). Uit boeken geografie hebt u dan weer opgestoken dat Herat in het Noordwesten van Afghanistan ligt. Maar of Herat naast een stad ook een benaming is van de volledige provincie is u onbekend (CGVS, p. 8). Bovendien strookt uw intentie om bij te leren over Afghanistan door het lezen van boeken niet met uw desinteresse in de verhalen van uw familieleden.

Ook over Afghanistan in het algemeen is uw kennis ondermaats. Van iemand die nooit in zijn land van nationaliteit heeft gewoond, moet zeker geen uitgebreide landenkennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat die persoon wel wat basiskennis heeft over het land waar zijn ouders zijn geboren en nadien zijn ontvlucht. Wanneer echter wordt gevraagd waar bijvoorbeeld de hoofdstad Kaboel gelegen is, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Gevraagd of u behalve Herat, een andere Afghaanse plaats of een Afghaanse stad kunt opnoemen blijkt u dit in eerste instantie niet te kunnen (CGVS, p. 8). In tweede instantie noemt u dan Mazar-e- Sharif, zonder ook deze stad te kunnen situeren (CGVS, p. 10). Gevraagd of men in Afghanistan dezelfde kalender gebruikt als in Iran, zegt u vaagweg dat de maanden en de data anders zijn, maar geeft u ook toe de Afghaanse kalender niet te kennen en zelfs niet te weten of de jaartelling anders is in de Afghaanse kalender ten opzichte van de Iraanse (CGVS, p. 15). U slaagt er zelfs niet in een bekende Tadjiek, nochtans uw etniciteit (CGVS, p. 4), op te noemen, of een bekende Pashtoun of een bekende Hazara (CGVS, p. 8-9). Zelfs basiskennis over de huidige president van Afghanistan, Ashraf Ghani, is u vreemd. U weet noch iets te zeggen over zijn afkomst noch iets over zijn etnie (CGVS, p. 9). Over voormalig president Burhanuddin Rabbani kunt u dan weer enkel kwijt dat hij gedood werd, omdat u dat hoorde via de BBC (CGVS, p. 10). Wanneer dat was weet u niet. Over zijn functie toen kunt u enkel heel oppervlakkig kwijt dat hij lid was van een politieke partij of een groep, zonder te kunnen specificeren welke groep. En hoewel Rabbani de Tadzjiekse etniciteit had, kunt u zelf geen voormalig president opnoemen die uw etniciteit had (CGVS, p. 10). Uitgenodigd eender welke politieke partij op te noemen uit Afghanistan, blijkt ook hier dat u dit niet kunt. Zelfs over de taliban weet u niets te vertellen. Wanneer deze groepering aan de macht was in Afghanistan, weet u niet. Wie voor de taliban de touwtjes in handen had, weet u evenmin (CGVS, p. 11). U kunt evenmin inschatten wanneer Rusland een poging deed Afghanistan te veroveren (CGVS, p. 11).

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen geboren te zijn als Afghaan in Iran en over de Afghaanse nationaliteit te beschikken.

Ook uw geliefde, F. (...) is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij, hoewel zij de Iraanse nationaliteit heeft, afstamt van een Afghaanse vader. Hierdoor laat ook zij na het CGVS duidelijkheid te verschaffen over haar identiteit. Bovendien wordt daardoor ook jullie asielrelaas dat onlosmakelijk verbonden is met jullie verklaring dat haar vader haar wou uithuwelijken aan iemand in Afghanistan ondermijnd. Vooreerst strookt de verklaring van F. (...) dat ze van bij de geboorte de Iraanse nationaliteit meegekregen had van haar moeder niet met de objectieve informatie in het dossier. Die informatie stelt namelijk dat de Iraanse autoriteiten pas in 2006 een wet hadden aangenomen die

toeliet dat kinderen geboren uit een huwelijk tussen een Iraanse vrouw en een buitenlandse man, in haar geval een vader met Afghaanse nationaliteit (CGVS F. (...), dd. 04/07/2017, p. 3), hun Iraanse nationaliteit konden aanvragen vanaf hun achttiende levensjaar. Deze objectieve informatie staat dan ook in schril contrast met de verklaring van F. (...) dat het reeds vóór 1386 PK (2007 GK) toegestaan was dat Iraanse moeders voor hun pasgeboren kinderen een shenaznameh (Iraanse ID-kaart) konden krijgen (CGVS F. (...), p. 3). Vervolgens overtuigen ook haar verklaringen omtrent de Afghaanse nationaliteit van haar vader niet. Zo zegt ze dat hij van Behsood afkomstig was (CGVS F. (...), p. 3), zonder dit te kunnen specificeren. Ze weet niet of dit een provincie of een anders administratief-geografische indeling is, weet niet waar Behsood ergens ligt in Afghanistan (CGVS F. (...), p. 3), weet niet of Behsood ver van de hoofdstad Kaboel ligt, weet niet uit welk dorp van Behsood hij afkomstig is en weet geen enkel begin van informatie te geven over Behsood zelf (CGVS F. (...), p. 12). Gevraagd of ze ooit gehoord had van Maidan Wardak, Jalalabad of Nangarhar, antwoordt ze steevast ontkennend (CGVS F. (...), p. 13-14). Nochtans huisvesten de provincies Nangarhar en Maidan Wardak elk een district dat de naam Behsood draagt. Wanneer u wordt gevraagd waar Behsood ligt, is het vreemd dat u zegt dat u Afghaanse vrienden had die van daar afkomstig waren, zonder de link naar de familie van F. (...) te leggen (CGVS, p. 4). Ook vreemd is dat u van de desbetreffende provincie Maidan Wardak nog nooit heeft gehoord (CGVS p. 24-25). Weinig serieus is ook dat F. (...) aanhaalt dat haar grootmoeder ooit eens vertelde dat ze allen gevlucht waren toen er een discussie tussen de sjiieten en de soennieten plaatsvond zonder te weten wie exact wie aanviel. Geconfronteerd met de vaststelling dat het CGVS geen weet heeft van een groot religieus conflict in Afghanistan de laatste decennia, past F. (...) haar antwoord aan en zegt ze het evenmin exact te weten omdat ze de Afghaanse geschiedenis niet gestudeerd heeft (CGVS F. (...), p. 12). Vanzelfsprekend is dit een opvallend antwoord voor het kind van een Afghaanse immigrant in Iran. Voorts weet F. (...) niet welke talen er allemaal worden gesproken in Afghanistan (CGVS F. (...), p. 5) en weet ze zelfs niet welke Afghaanse taal haar vader sprak omdat hij thuis enkel Farsi sprak, net als haar grootouders van vaderskant (CGVS F. (...), p. 5 & p.13). Hoewel kan worden aangenomen dat haar vader na jarenlang in Iran te hebben gewoond en getrouwd was met een Iraanse thuis Farsi sprak, mag toch ook worden aangenomen dat hij zijn kinderen ook enkele woorden in zijn moedertaal zou hebben aangeleerd. Daarnaast mag ook worden aangenomen dat haar grootouders toch tegen elkaar, tegen hun zoon en wellicht ook tegen hun kleinkinderen af en toe een mondje in hun moedertaal hebben gesproken. Dat F. (...) er dan ook geen enkel idee van heeft welke taal de familie van haar vader sprak, is zeer merkwaardig. Vervolgens kent ze ook de etnie van haar vader niet, toch geen onbelangrijk gegeven in Afghanistan (CGVS F. (...), p. 4). Ook is het merkwaardig dat F. (...) niets kan zeggen over de Afghaanse man met wie haar zus is getrouwd in Afghanistan, woonachtig in Kabul. Zo kent ze de naam van diens eerste vrouw niet en weet niet te vertellen hoeveel kinderen hij heeft samen met zijn eerste vrouw (CGVS F. (...), p. 7). Evenmin kan F. (...) iets kwijt over de connectie van haar vader, afkomstig uit Behsood en werkzaam in Herat, en de echtgenoot van haar zus, woonachtig in Kabul (CGVS F. (...), p. 8). Tot slot is het vreemd dat F. (...) geen enkel verhaal kan vertellen over haar vader die werkzaam is in Herat, als bewaker in een metaalopslagplaats (CGVS F. (...), p. 8 & p. 13). Het is weinig plausibel dat haar vader nooit een verhaal zou hebben verteld over zijn reizen van het Iraanse Mashad naar het Afghaanse Herat, of eender welk ander incident of verhaal dat hij onderweg ooit heeft meegemaakt (CGVS, p. 13). Gelet op bovenstaande vaststellingen is F. (...) er dan ook allerminst in geslaagd een familiale link aan te tonen met Afghanistan, waardoor ook zij er niet in geslaagd is volledige duidelijkheid te geven over haar identiteit.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te bezitten en als vluchteling in Iran te hebben gewoond. Ook F. (...) maakte haar identiteit niet geheel duidelijk aangezien ze er niet in geslaagd is haar Afghaanse afkomst langs vaderszijde te bewijzen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielerlaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, zoals reeds aangehaald in de beslissing. Het is immers de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van de kernaspecten

van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27/10/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit (CGVS, p. 24). U verklaart echter steeds als vluchteling in Iran te hebben gewoond. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Aangezien u er niet in geslaagd bent uw nationaliteit aan te tonen alsook F. (...) er niet in geslaagd is haar Afghaanse afkomst te bewijzen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan jullie asielmotieven, als zouden jullie een verboden relatie hebben gehad, haar vader uw hand zou hebben geweigerd en F. (...) zou worden uitgehuwelijkt aan een Afghaanse connectie van haar vader.

De door u en F. (...) voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Gezien het louter kopieën betreft kan namelijk weinig waarde worden gehecht aan uw amayeshkaart en uw werkvergunning, zeker gezien u er ook geen geloofwaardige verklaringen over aflegt. De shenaznameh en nationale kaart van F. (...) zeggen enkel iets over haar Iraanse nationaliteit, maar zeggen niets over de Afghaanse nationaliteit van haar vader."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De heer Z.M. (verzoeker), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X, is de partner van mevrouw F.F. (verzoekster), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoeker en verzoekster beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van verzoeker en verzoekster werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In de door verzoekster aangevochten beslissing wordt immers verwezen naar en geciteerd uit de door verzoeker aangevochten beslissing. In hun respectieve verzoekschriften, vechten verzoeker en verzoekster (delen van) de inhoud van de voormelde beslissingen aan. Gelet op het voorgaande, dienen de twee zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, te worden samengevoegd.

3. De verzoekschriften

3.1. Het verzoekschrift ingediend door de heer Z.M. (verzoeker)

3.1.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoeker wijst op artikel 57/7ter van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens stelt hij aan de bewijslast te hebben voldaan.

Waar hem een gebrek aan identiteitsbewijzen wordt verweten, voert verzoeker aan:

"Verzoeker kon tijdens zijn gehoor op 4 juli 2017 enkel een kopie van zijn amayeshkaart en werkvergunning uit Iran bijbrengen.

Verzoeker had deze originele documenten in Iran immers nooit bij zich, nu deze steeds werden bewaard door zijn vader zodat deze niet kwijt zouden geraken.

Op het moment dat verzoeker Iran is moeten ontvluchten was hij niet in de mogelijkheid om de originele documenten mee te nemen, nu dit voor wantrouwen van zijn vader zou zorgen en deze hem dan zou tegenhouden.

Intussen mocht verzoeker van zijn achtergebleven familie in Iran wel zijn originele arbeidskaart ontvangen.

Het betreft een origineel document waaruit wel degelijk duidelijk blijkt dat verzoeker van Afghaanse origine is en als vluchteling in Iran verbleef en werkte (**zie stuk 2**).

Verzoeker beschikt nog steeds niet over zijn originele Amayeshkaart, doch brengt bijkomend nog kopieën bij van de verschillende Amayeshkaarten die aan hem in het verleden werden uitgereikt (**zie stuk 3**).

Daarnaast heeft verzoeker nog twee andere officiële documenten in zijn bezit gekregen.

Het betreft enerzijds zijn einddiploma van het middelbaar. Dit werd gelegaliseerd door het departement van buitenlandse zaken Iran, alsmede door de Afghaanse ambassade in Mashhad (**zie stuk 4**).

Daarnaast brengt verzoeker een officieel certificaat bij dat hij heeft ontvangen omdat hij een opleiding voor het gebruik van computer met succes heeft doorlopen. Zoals blijkt uit dit certificaat werd deze opleiding georganiseerd door het Vluchtelingenagentschap van de VN (UNHCR) en dit speciaal voor Afghaanse vluchtelingen in Iran (**zie stuk 5**)".

Met betrekking tot zijn verklaringen over zijn amayeshkaart en BAFIA, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker onderschrijft het standpunt van het CGVS dat de amayeshkaart ontzettend belangrijk was voor een Afghaans vluchteling in Iran. Dit is net de reden waarom verzoeker zijn kaart niet overal met zich meedroeg.

De vader van verzoeker bewaarde zijn kaart thuis zodat deze niet verloren kon gaan of beschadigd kon raken.

In tegenstelling tot wat wordt geponeerd zijn de Iranse instanties niet zo streng op het bijhebben van de amayeshkaart. Het is niet zo dat het loutere feit van het niet bij zich hebben van deze kaart reeds aanleiding gaf tot deportatie. Verzoeker kon immers steeds zijn kaart aan zijn vader vragen en aantonen dat hij hierover beschikte.

Daarnaast had verzoeker zijn amayeshkaart zelden of nooit nodig. Hij werkte immers als schoenmaker en was zeker geen 'businessman', zodat er nooit achter zijn kaart gevraagd werd.

Dit had allicht ook te maken met het feit dat verzoeker op het eerste zich geen Afghaans uiterlijk heeft.

Het feit dat verzoeker aanvankelijk niet wist waar BAFIA voor stond, kan hij verklaren aan de hand van het feit dat hij en zijn familie steeds een andere benaming gebruikten wanneer zij hun amayeshkaart gingen vernieuwen.

Zij lieten hun kaart vroeger steeds vernieuwen bij het ministerie van buitenlandse zaken van Iran, afdeling Afghanistan, gelegen in Mashhad.

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat er enkele jaren geleden een wetswijziging werd ingevoerd met betrekking tot de amayeshkaarten waarin werd opgenomen dat nu ook bepaalde notarissen de bevoegdheid hadden om de amayeshkaarten te verlengen.

De laatste keer dat verzoeker zijn kaart heeft laten verlengen, ging hij hiervoor naar zo'n notaris. Dit moet in 2015 geweest zijn.

Verzoeker brengt bijkomend nog enkele kopieën bij van zijn oudere amayeshkaarten (**zie stuk 3**).

Aangaande de kleur van zijn amayeshkaart stelt verzoeker dat de communicatie met de tolk tijdens het verhoor dienaangaande niet vlot verliep.

Verzoeker heeft tijdens het verhoor wel degelijk verklaard dat zijn huidige kaart de paarse kleur had, doch allicht heeft de tolk dit verkeerd begrepen.

Dit komt omdat benamingen voor kleuren in het Farsi soms anders kunnen zijn. De kleur paars bestaat immers uit de kleuren rood en blauw.

In Iran wordt paars dan ook omschreven met een woord dat eigenlijk 'roodblauw' betekent en dit is het woord dat verzoeker gebruikt heeft.

De tolk is echter van Afghaanse afkomst en heeft dit begrepen als 'rood', vandaar de miscommunicatie".

Inzake het verwijt betreffende zijn verklaringen over organisaties voor Afghaanse vluchtelingen in Iran en over Afghaanse scholen in Mashhad, stelt verzoeker:

"Doordat verzoeker in het bezit was van een amayeshkaart had hij toegang tot de reguliere scholen van Iran. Deze scholen hadden een beter aanzien dan de scholen die zich toespitsen op Afghaanse vluchtelingen, zodat verzoeker koos voor een Iraanse school.

Aangezien verzoeker nooit naar een dergelijke school ging, kende hij uiteraard de namen niet. Hij heeft tijdens het gehoor wel aangegeven dat hij wist waar deze scholen lagen en heeft de plaats genoemd.

Voor wat betreft de vraag of hij enkele hulporganisaties kon noemen die ten dienste stonden van de Afghaanse vluchtelingen in Iran is verzoeker formeel: hij heeft deze vraag nooit gehad. Anders had hij hier zeker op geantwoord.

Verzoeker kent immers heel wat van zulke organisaties nu hij deze organisaties zelf regelmatig heeft bezocht.

Zo volgende verzoeker een computeropleiding die werd georganiseerd door het vluchtelingenagentschap van de VN (zie stuk 5) en heeft hij zelfs als muzikant opgetreden op een bijeenkomst van een organisatie die zich inzette voor invalide Afghanen in Iran (zie stuk 6).

Verzoeker is een begiftigd muzikant en heeft in Iran ook eens mogen optreden op het Afghaanse consulaat.

Verzoeker brengt een stick bij waarop de beelden te zien zijn van beide optredens (zie stuk 6).

Ook van zodra verzoeker in België aankwam, was hij vastberaden zijn passie voor muziek verder uit te werken en schreef hij zich zodoende in de academie Samwd te Sint-Niklaas, zijnde een organisatie die zich inzet voor kansarmen.

Aldaar kwam verzoeker in contact met Mevr. V.M. (...) met wie hij bevriend raakte.

Mevr. M. (...) omschrijft verzoeker en Mevr. F. (...) als uiterst positieve en zeer geïntegreerde mensen die graag gezien waren op de academie (zie stuk 7).

Nadat zij verder overgeplaatst naar Tongeren konden verzoeker en zijn partner de academie helaas niet meer bezoeken.

Via de academie heeft verzoeker ook meegewerkt aan het project Refugees for Refugees dat werd georganiseerd door Musiquedpublique in Brussel. Hij speelde mee in verscheidene concerten en heeft zelfs mee een CD uitgegeven (zie stukken 8 en 9).

Verzoeker zingt stevast in het Afghaans en bespeelt het instrument tabla.

Verzoeker kent bovendien nog twee namen van organisaties die zich inzetten voor het welzijn van Afghaanse vluchtelingen in Iran, met name Andishe, zijnde een speciale organisatie die zich toespitst op kunst en ook Edo, zijnde een soort van studentenvereniging voor Afghaanse studenten in Iran die hulp verschaften bij onder andere het vernieuwen van een visum.

Via deze laatste vereniging hebben verzoeker en Mevr. F. (...) elkaar overigens leren kennen.

De stelling dat verzoeker dus geen enkele organisatie zou kunnen opnoemen is manifest onwaar".

Over de aan hem verweten gebreken in zijn verklaringen over zijn talenkennis en over Afghanistan, geeft verzoeker aan:

"Verzoeker heeft **nooit** beweerd dat hij geen Dari spreekt.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat Dari en Farsi sterk op elkaar gelijken aangezien zij dezelfde grammatica hebben. Zij verhouden zich zoals het Nederlands en het Vlaams.

Verzoeker is opgegroeid in Iran en spreekt uiteraard vloeiend Farsi, doch door zijn Afghaanse afkomst spreekt hij ook Dari.

Zijn studiegenoot in België verklaart zelfs dat verzoeker, hoewel hij in Iran is opgegroeid met een Afghaans 'accent' of dialect spreekt (zie stuk 10).

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor een aantal woorden vertaald naar het Dari en heeft verklaard dat er bij zijn thuis wel degelijk Dari gesproken werd, aangezien dit de moedertaal is van zijn ouders en grootmoeder.

Ook hier had verzoeker evenwel het gevoel dat de communicatie met de tolk niet vlot verliep en verzoeker vreest dan ook dat er omwille van miscommunicatie zaken verkeerd vertaald werden.

Zo zou verzoeker op een gegeven moment ook de vraag zijn gesteld of Herat naast een stad ook de benaming is voor een provincie. De benaming voor het woord 'provincie' is echter verschillend in Iran en in Afghanistan, waardoor verzoeker de vraagstelling niet begreep en dus ook niet kon antwoorden.

In tegenstelling tot wat het CGVS poneert heeft verzoeker een vijftal televisieprogramma's opgenoemd die bij hem thuis frequent werden bekeken. Verzoeker noemde onder meer het programma "Afghan Star", zijnde een muziekprogramma en dus één van zijn favorieten.

Verzoeker erkent dat hij niet heel veel kennis heeft over Afghanistan, doch dit is allerm minst vreemd te noemen. Verzoeker is immers geboren in Iran en heeft nooit in Afghanistan gewoond.

Zijn ouders spraken niet graag over Afghanistan en vonden het bijzonder belangrijk dat zij zich als familie goed integreerden in Iran.

Zij wilden zo veel als mogelijk deel uitmaken van de Iraanse gemeenschap en probeerden zelfs hun Afghaanse herkomst te verbergen.

Alles wat verzoeker over Afghanistan wist, was hetgeen hij op school leerde of op tv te zien kreeg. Aangezien hij naar een Iraanse school ging, was de informatie eerder beperkt.

Verder had verzoeker ook niet zo heel veel interesse in Afghanistan, hij voelde zich thuis in Iran.

Ook in België acht verzoeker het belangrijk om zich zo goed mogelijk te integreren, hetgeen hem ook zeer goed lukt (zie stuk 11).

Verzoeker heeft ook onmiddellijk cursussen gevolgd om de Nederlandse taal te leren, zodat zijn integratie zo vlot mogelijk verloopt (**zie stuk 12**).

Intussen heeft verzoeker ook zijn rijbewijs behaald (**zie stuk 13**).

Verzoeker brengt tenslotte nog verklaringen bij van medewerkers van de VZW Erfan en Derde-lijn, dewelke allen verklaren dat verzoeker wel degelijk de Afghaanse nationaliteit heeft (**zie stuk 14 en 15**)".

Verzoeker wijst op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en het risico dat hij ingevolge de algemene situatie loopt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en vrees, zowel in zijn hoofde als in hoofde van mevrouw F. Hij vreest terecht vervolging in Afghanistan.

3.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij zijn verzoekschrift:

"Stuk 2: originele arbeidskaart

Stuk 3: foto's amayesh kaart

Stuk 4: origineel diploma middelbaar onderwijs

Stuk 5: officieel certificaat computer-opleiding georganiseerd voor Afghaanse vluchtelingen in Iran

Stuk 6: stick met daarop de video's van twee optredens van verzoeker in Iran

Stuk 7: schrijven mevr. V.M. (...), leerkracht Samwd te Sint-Niklaas

Stuk 8: schrijven Mevr. L.D. (...) (Muziekpublique vzw)

Stuk 9: CD refugees for refugees

Stuk 10: verklaring studiegenoot verzoeker

Stuk 11: attest van inburgering

Stuk 12: certificaten opleiding Nederlands

Stuk 13: kopie rijbewijs

Stuk 14: Verklaring A.B. (...) (VZW Erfan)

Stuk 15: Verklaringen leden Derde-lijn".

3.2. Het verzoekschrift ingediend door mevrouw F.F. (verzoekster)

3.2.1. Verzoekster beroept zich in haar verzoekschrift, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoekster wijst op artikel 57/7ter van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens stelt zij aan de bewijslast te hebben voldaan.

Waar haar verklaringen omtrent het verkrijgen van de Iraanse nationaliteit strijdig geacht worden met de informatie in het dossier, betoogt verzoekster:

*"F. (...) brengt een kopie bij van haar Iraanse ID-kaart (**zie stuk 2**) en mocht tevens na haar gehoor haar originele geboorteakte ontvangen, dewelke zij nu bijbrengt (**zie stuk 3**).*

Dit officiële document staft de verklaringen dewelke verzoekster tijdens haar gehoor heeft afgelegd omtrent haar afstamming.

Verzoekster is immers geboren in Iran en aangezien zij een Iraanse moeder had, heeft zij onmiddellijk de Iraanse nationaliteit gekregen.

In haar geboorteakte wordt geen vermelding gemaakt van haar vader omdat haar ouders niet officieel getrouwd waren.

In Iran kan een koppel immers zowel officieel (voor de wet) of officieus (volgens het Islamitische geloof) trouwen.

De ouders van verzoekster waren enkel op officieuze wijze getrouwd, waardoor haar vader bij de geboorte ook geen officiële band met zijn dochter had.

Vandaar dat in de geboorteakte voor wat betreft de moeder de naam, het rijksregisternummer, de geboorteplaats van de moeder en het district werden ingevuld, doch voor wat betreft de vader enkel de voornaam.

Aangezien verzoekster enkel een officiële afstammingsband met haar moeder heeft, verkreeg zij bij haar geboorte de Iraanse nationaliteit niettegenstaande haar vader een Afghaan was."

Inzake de aan haar verweten lacunes in haar verklaringen over Afghanistan, voert verzoekster aan:
“Verzoekster erkent dat hij niet heel veel kennis heeft over Afghanistan, doch dit is allerm minst vreemd te noemen. Verzoekster is immers geboren in Iran en heeft de Iraanse nationaliteit. Haar enige band met Afghanistan is dat haar vader Afg haan is en haar grootouders langs vaderskant in Afghanistan hebben gewoond, alvorens zij naar Iran vluchtten.
F. (...) voelt zich een Iraanse en wilde ook tot de Iraanse gemeenschap behoren. Zij was niet echt trots op haar Afg haanse roots, zodat zij zelden achter informatie vroeg.
F. (...) heeft nooit beweerd dat zij niet wist welke taal haar vader en grootouders spraken. Deze vraag werd haar nooit gesteld, en als dit al het geval zou zijn, quod non, dan heeft zij deze vraag omwille van taalverschillen met de tolk tijdens het gehoor niet begrepen.
F. (...) weet dat haar vader en grootouders Farsi spreken, doch dient hierbij op te merken dat zij bijzonder weinig contact had met haar grootouders, zodat het normaal voorkomt dat zij nooit verhalen heeft gehoord over hun leven uit Afghanistan.
Verzoekster vermoedt dat dit komt omdat zij vooral negatieve herinneringen hadden aan deze tijd en zij zich veel beter voelden in Iran.
Ook haar vader was steeds bijzonder karig met informatie uit zijn geboorteland en over zijn werk in Afghanistan. Verzoekster weet enkel dat hij werkte als bewaker in een metaalopslagplaats en dat haar vader altijd aan de grens zijn kledij veranderde wanneer hij teruggekeerde uit Afghanistan, zodat het minder zou opvallen dat hij een Afg haans werkman was.
Haar vader heeft ook nooit aan verzoekster verteld tot welke etniciteit hij behoorde. Het is pas bij haar aankomst in België dat men aan verzoekster verteld dat haar vader allicht afkomstig was uit de minderhedengroep Hasara, nu zij zelf wat uiterlijk betreft erg zou lijken op een Hasara.
Over de man van haar zus heeft verzoekster weinig informatie, nu zij reeds huwde toen verzoekster slechts 8 jaar was. Haar moeder stond niet achter dit huwelijk, nu enkel haar vader hier de hand in had en na het huwelijk hadden de zussen nauwelijks nog contact met elkaar.
Verzoekster heeft nooit veel interesse getoond in Afghanistan nu zij zich Iraanse voelde en vooral in de Iraanse maatschappij thuis wilde horen.
Ook in België acht verzoekster het belangrijk om zich zo goed mogelijk te integreren, hetgeen haar ook zeer goed lukt (zie stuk 5).
Verzoekster heeft ook onmiddellijk cursussen gevolgd om de Nederlandse taal te leren, zodat haar integratie zo vlot mogelijk verloopt (zie stuk 6).
Samen met haar partner M. (...) heeft verzoekster zich, van zodra zij in België aankwam, ingeschreven in de muziekacademie Samwd te Sint-Niklaas, zijnde een organisatie die zich inzet voor kansarmen. Aldaar kwam verzoekster in contact met Mevr. V.M. (...) met wie zij bevriend raakte.
Mevr. M. (...) omschrijft verzoekster en Dhr. Z. (...) als uiterst positieve en zeer geïntegreerde mensen die graag gezien waren op de academie (zie stuk 4).
Nadat zij verder overgeplaatst naar Tongeren konden verzoeker en zijn partner de academie helaas niet meer bezoeken.”

Verzoekster wijst op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en het risico dat zij ingevolge de algemene situatie loopt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekster herhaalt de aangevoerde feiten en vrees, zowel in haar hoofde als in hoofde van de heer M. Zij vreest terecht vervolging in Afghanistan.

3.2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“Stuk 2: kopie ID-kaart

Stuk 3: Originele geboorteakte

Stuk 4: schrijven mevr. V.M. (...), leerkracht Samwd te Sint-Niklaas

Stuk 5: attest van inburgering

Stuk 6: certificaten opleiding Nederlands”.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen duiden niet hoe zij (het voormalig geldende en intussen opgeheven) artikel 52, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) geschonden achten. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn, kan bovendien niet worden ingezien daar de bestreden beslissingen werden genomen op grond van (het indertijd vigerende) artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de

bevoegdheid gaf om aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

4.2. Verzoekende partijen preciseren evenmin op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.3. De artikelen 57/7*bis* en 57/7*ter* van de Vreemdelingenwet, zoals door verzoekende partijen aangehaald in hun verzoekschriften, werden met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van deze artikelen niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissingen die dateren van 22 december 2017.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in (het ten tijde van de bestreden beslissing geldende) artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Verzoekende partijen stellen beide te zijn geboren en getogen in Iran. Eveneens houden zij beide voor dat hun families afkomstig zijn van Afghanistan en dat zij in Iran leefden als Afghaanse vluchtelingen. Verzoeker zou de Afghaanse nationaliteit hebben en verzoekster zou, via haar moeder, de Iraanse nationaliteit hebben verkregen. In het vluchtrelaas van verzoekende partijen, vormt hun herkomst van en hun band met Afghanistan een cruciaal gegeven.

Van verzoekende partijen mag, als verzoeker en verzoekster om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over hun aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dienen alle nodige elementen ter staving van hun verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij hebben de verplichting om hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over hun verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekende partijen dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs

omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van de verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Te dezen, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

“U legt bovendien niet enkel slechts een kopie van uw Iraanse verblijfskaart amayesh voor (CGVS, p. 12), u legt er bovendien ook uiterst vreemde verklaringen over af die niet stroken met de informatie in het administratief dossier. Gevraagd of u bij het vernieuwen van uw vluchtelingenkaart, amayeshkaart, uw oude steevast moest afgeven, verklaart u dat de Iraanse overheid op de vervallen kaart een sticker plaatste bovenop de vervallen datum waarop dan de nieuwe vervaldatum stond (CGVS, p. 23). U nuanceert onmiddellijk uw verklaring en haalt ook aan dat de Iraanse overheid soms ook een nieuwe kaart uitreikte. Gevraagd wanneer u dan voor het laatst een nieuwe kaart ontving, antwoordt u dat dit de kaart betrof die geldig was tot 1393 Perzische kalender (2014 Gregoriaanse kalender). Uw huidige kaart, waarvan u een kopie neerlegt, zou dan een sticker bevatten (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met de vaststelling dat er geen sticker kan worden waargenomen, ook al betreft het een kopie, antwoordt u dat u het eigenlijk niet weet en dat u misschien over een oude kaart sprak (CGVS, p. 24). Naast de vaststelling dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw vluchtelingenkaart strookt de door u gegeven informatie niet met de objectieve informatie in het dossier, die aantoonst dat de negende amayeshkaart liep tot 21 mei 2015 en nadien werd opgevolgd door de tiende amayeshkaart, uw huidige. Ook vreemd is dat u aangeeft dat uw vorige kaart dezelfde kleur had als uw huidige, rood/roos (CGVS, p. 13), terwijl de info aangeeft dat de vorige kaart een paarse kleur moet hebben gehad.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De vaststellingen dat verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn amayeshkaart(en), dat hij klaarblijkelijk niet wist hoe de kaart die hij bij het CGVS neerlegde eruit zag en dat zijn verklaringen over het vernieuwen van de kaart niet stroken met de informatie in het dossier, laten verzoekende partijen ongemoeid. Waar verzoekende partijen aangeven dat verzoeker weldegelijk zou hebben verklaard dat zijn vorige kaart paars zou zijn geweest (en aldus een andere kleur zou hebben gehad dan zijn nieuwe, roze kaart), dient verder te worden opgemerkt dat dit betoog niet kan worden gevolgd. De bewering inzake de verschillende benamingen in het Farsi voor de kleur paars, de bewering dat deze kleur in Iran zou worden omschreven met een woord dat eigenlijk ‘roodblauw’ betekent en de bewering dat de tolk daardoor in de war zou zijn geweest, worden door verzoekende partijen niet gestaafd of onderbouwd. Bovendien verklaarde verzoeker, gevraagd naar de kleur van zijn vorige kaart spontaan: *“Zelfde kleur, beetje roos en rood”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.13). Gezien hij zelf spontaan verklaarde dat zijn vorige kaart dezelfde kleur had als zijn nieuwe kaart, kan de vermeende verwarring inzake de kleur paars geen afbreuk doen aan de voormelde motivering. Uit de informatie in het administratief dossier van verzoeker (map ‘landeninformatie’, stuk 8) blijkt immers dat de vorige (paarse) en de nieuwe (roze) kaart, in tegenstelling met wat verzoeker spontaan aangaf, weldegelijk verschilden in kleur. Dat verzoeker dermate gebrekkige verklaringen aflegde over zijn opeenvolgende amayeshkaarten, blijkens de voormelde informatie en de overige in de map ‘landeninformatie’ opgenomen stukken nochtans een cruciaal document voor Afghaanse vluchtelingen in Iran, vormt een ernstige negatieve indicatie voor zijn beweerd profiel als vluchteling van Afghaanse nationaliteit en herkomst in Iran.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Vervolgens is het frappant dat de organisatie genaamd BAFIA u helemaal niets zegt (CGVS, p. 14). Zelfs geconfronteerd met het feit dat BAFIA gewoon de benaming is van het Iraanse vluchtelingenbureau stelt u de vraag terug aan het CGVS of dit wel zeker zo is. En uitgelegd dat deze organisatie ook genoteerd staat op de door u neergelegde amayeshkaart, zegt u dat u niet weet waarvoor BAFIA staat. Nochtans is dit bureau net de plaats waar u jaarlijks uw amayeshkaart moest gaan vernieuwen. Dat u dit zo belangrijke bureau voor Afghaanse vluchtelingen niet kent, kan niet worden aanvaard.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat verzoeker en diens familie steeds een andere benaming gebruikten voor BAFIA en dat zij zich voor het verkrijgen van hun amayeshkaarten wendden tot het Iraanse Ministerie van Buitenlandse Zaken of tot een notaris, overtuigt niet. Uit de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier van verzoeker blijkt immers dat het weldegelijk het bureau BAFIA is dat instaat voor het uitreiken van de amayeshkaarten. Tevens blijkt uit de kaart die verzoeker neerlegde bij het CGVS (map ‘documenten’) dat deze werd uitgereikt door BAFIA en staat de naam van dit bureau uitdrukkelijk vermeld op deze kaart. Derhalve mocht worden verwacht dat verzoeker zou weten waarvoor BAFIA staat.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met redenen aangegeven:

“Even frappant is dat u verklaart dat u meestal uw amayeshkaart niet bij zich had omdat die kon beschadigd geraken (CGVS, p. 13). U verklaart ook dat uw vader ze droeg omdat hij dacht dat u ze zou verliezen. Nochtans haalt u aan dat u tot uw achttiende naar een Iraanse school ging en nadien zeker ook naar een kunstfestival trok (CGVS, p. 6 & p. 15). Aangenomen mag worden dat u dus ook zonder uw vader buiten kwam. De vaststelling dat u daarbij dan uw amayeshkaart niet bij zich zou hebben gehad, valt niet te rijmen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de Iraanse overheid zich voornamelijk toespitst op mensen die niet over papieren beschikken en dat deportaties van mensen met een amayeshkaart eerder uitzonderlijk zijn. Dat u, geboren en getogen in Iran als Afghaans vluchteling (CGVS, p. 3), uw amayeshkaart niet steevast op zak zou hebben hoewel die van een groot belang kan zijn om een mogelijke deportatie te verhinderen, is weinig geloofwaardig. Uw verklaring dat u uw amayeshkaart niet bij zich moest hebben omdat uw gezicht meer wegheeft van een Iraniër dan van een Afghaan is veelzeggend en vanzelfsprekend geen afdoende verklaring aangezien iemand zijn uiterlijk allerminst een waterdichte garantie kan zijn om onder de radar te blijven van de talrijke Iraanse politie-eenheden.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De blote bewering dat de Iraanse autoriteiten niet zouden toezien op het bijhebben van deze kaart en dat verzoeker nooit naar zijn kaart werd gevraagd, wordt door verzoekende partijen niet gestaafd. Verzoekende partijen erkennen daarenboven uitdrukkelijk dat de amayeshkaart voor Afghaanse vluchtelingen in Iran ontzettend belangrijk is. Het belang van deze kaart blijkt eveneens uit de informatie opgenomen onder stuk 7 in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat deze kaart onontbeerlijk is om toegang te krijgen tot de nodige diensten, waaronder de gezondheidszorg, het onderwijs en de arbeidsmarkt. Dat verzoeker zijn amayeshkaart, het document bij uitstek voor Afghaanse ontheemden in Iran, meestal niet bij zich droeg, is bijgevolg niet geloofwaardig.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd:

“Vervolgens is het opmerkelijk dat u te kennen geeft dat er hulporganisaties waren die ten dienste stonden van de Afghaanse vluchtelingen in Iran, maar u geen enkele organisatie bij naam kunt noemen (CGVS, p. 23). Eveneens een naam van een Afghaanse school in Mashad is u onbekend, hoewel u opnieuw te kennen geeft dat er zeker scholen zijn die zich louter toespitsten op Afghaanse vluchtelingen (CGVS, p. 22-23).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoeker toegang had tot de Iraanse scholen, doet er geenszins afbreuk aan dat van hem mocht worden verwacht dat hij als Afghaanse vluchteling in Iran, die blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen daarenboven contact had met vele Afghaanse vrienden, op de hoogte zou zijn van de naam van één of meerder Afghaanse scholen in zijn omgeving. Gezien hij er zeker van was dat er scholen waren die zich louter op Afghanen toespitsten en hij in het verzoekschrift aangeeft een bewuste keuze te hebben gemaakt voor de Iraanse scholen omdat deze beter waren dan de Afghaanse scholen, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij ook namen zou kunnen geven van zulke Afghaanse scholen. Dat er aan verzoeker nooit zou zijn gevraagd naar hulporganisaties voor Afghaanse vluchtelingen en dat hij anders wel op de vragen zou hebben geantwoord *“nu hij deze organisaties zelf regelmatig heeft bezocht”*, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Er werd immers weldegelijk gevraagd of verzoeker dergelijke hulporganisaties kende. Verzoeken antwoordde hierop: *“Er waren er, maar niet geweest om te zien wie dat waren”*. Vervolgens bleek hij dan ook niet in staat om organisaties bij naam te noemen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.23). Dat verzoeker heden, *post factum* enkele namen van organisaties verstrekt, beweert regelmatig organisaties te hebben bezocht en zelfs aangeeft zijn partner via één van deze organisaties te hebben leren kennen, kan gelet op het voorgaande niet ernstig worden genomen en doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gesteld:

“Deze conclusie worden verder onderbouwd doordat uw kennis over Afghanistan dermate nihil is. Vooreerst moet hierover opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties om te tuin hebt willen leiden. Bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meldde u namelijk dat u uw gehoor in het Dari wenste te doen (inschrijvingsfiche DVZ, dd. op 17 september 2015). Het CGVS stelde echter al snel vast dat u reeds bij aanvang van uw gehoor de Iraanse taal Farsi sprak, en niet het Afghaanse Dari. Hiermee geconfronteerd haalt u plots aan geen Dari te kunnen spreken (CGVS, p. 6). Dat u, de zoon van ouders die geboren zijn in Afghanistan, ook een grootmoeder hebt wonen in Iran en verklaart veel Afghaanse vrienden te hebben gehad in Iran (CGVS, 4, p. 7, p. 10, p. 15), zich niet kan uitdrukken in een van de Afghaanse landstalen, en slechts enkele zelfgekozen losse woorden kent (CGVS, p. 7), correspondeert niet met uw eerdere verklaringen bij de DVZ alsook niet met wat

mag worden verwacht van een Afghaans vluchteling. Hoewel u naar een Iraanse school ging, mag toch worden verwacht dat jullie thuis, naast Farsi, ook de moedertaal van uw grootmoeder en ouders zouden hebben gesproken."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Andermaal mist hun betoog manifest feitelijke grondslag. Wanneer aan verzoeker bij het CGVS gevraagd werd: *"U spreekt volgens mij Farsi, kan je ook Dari?"*, antwoordde hij in niet mis te verstane bewoordingen: *"Ja ik spreek Farsi. Ik spreek geen Afghaanse dari"*. Vervolgens gaf hij aan dat zijn grootmoeder *"Herati"* sprak en stelde hij dat het Herati dichter aanleunt bij de taal die in Iran werd gesproken dan bij het Dari (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.6-7). Dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij weldegelijk Dari spreekt en dat deze taal ook bij hem thuis gesproken werd nu het de moedertaal van zijn ouders en grootmoeder was, kan bijgevolg niet ernstig worden genomen. Dat het voorgaande toe te schrijven zou zijn aan problemen inzake vertaling of communicatie, kan evenmin worden gevolgd. De voormelde verklaringen zijn namelijk duidelijk en niet vatbaar voor interpretatie, zodat de vermeende problemen met de tolk niet kunnen worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker bij het CGVS meermaals aangaf dat hij de tolk goed begreep en aan het einde van het gehoor eenduidig stelde dat hij alle vragen goed had begrepen. Ook verzoekers advocaat formuleerde geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie wanneer deze daartoe de kans kreeg (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.2-3, 25).

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd:

"Deze vaststelling wordt verder versterkt doordat u te kennen geeft dat uw vader naar tv keek, en u daarbij de Afghaanse tv-zenders als Tolo en Lemar opnoemt (CGVS, p. 11). Vreemd is de vaststelling dan ook dat u amper tot geen Dari zou hebben gehoord of gesproken thuis. Nog vreemder is dat u slechts twee programma's kunt benoemen die werden uitgezonden op deze Afghaanse zenders, het alom bekende 'Afghan Star' en 'het nieuws'. Uw vader zou naar geen ander programma hebben gekeken, wat weinig aannemelijk overkomt (CGVS, p. 12). Wanneer u dan wordt gevraagd welk programma voor 'Afghan Star' en voor 'het nieuws' werd uitgezonden – aangezien het vreemd zou zijn dat uw vader steevast klokslag de start van beide programma's de tv zou hebben aangezet – moet u toegeven dit niet te weten (CGVS, p. 12)."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motivering. Opnieuw beperken zij zich ertoe louter het tegendeel te beweren van hetgeen er in deze motivering wordt gesteld. Uit de verklaringen waarnaar terecht verwezen wordt in de bestreden beslissingen, blijkt nochtans genoegzaam dat verzoeker, benevens het nieuws en Afghan Star, geen andere tv-programma's kon noemen. Evenmin bleek hij in staat om de programma's te noemen die voor het nieuws en voor Afghan Star te zien waren (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.11-12). Gelet op zijn verklaringen omtrent het tv-gedrag van zijn vader, mochten van verzoeker meer gedegen verklaringen worden verwacht.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met reden gesteld:

"Vervolgens is het merkwaardig dat uw kennis over Herat, de thuisbasis van uw familie (CGVS, p. 4), quasi onbestaande is en de weinige kennis die u wel etaleert blijkbaar werd opgedaan door het lezen van boeken. Uitgenodigd een verhaal te reproduceren dat uw vader, moeder of grootmoeder over hun geboorteplaats Herat vertelden, haalt u onmiddellijk aan dat niet te kunnen (CGVS, p. 7). Uw verklaring dat jullie niet veel praatten en u er ook niet naar vroeg, is helemaal niet plausibel. U bent opgegroeid in de schoot van personen die in Afghanistan waren geboren en nadien naar een ander land trokken. Verwacht mag worden dat zij u doorheen de jaren toch wel enkele verhalen uit hun moederland zouden hebben verteld. De vaststelling dat u deze vraagstelling onmiddellijk afblokt, is dan ook het tegengestelde van wat mag worden verwacht. Wat evenzeer de wenkbrauwen doet fronsen is uw verklaring dat u in Iran in geschiedenisboeken las dat Herat naast een grote moskee ook een groot schrijn herbergt (CGVS, p. 8). Maar waar deze moskee of dit schrijn ligt, is u onbekend (CGVS, p. 8). Uit boeken geografie hebt u dan weer opgestoken dat Herat in het Noordwesten van Afghanistan ligt. Maar of Herat naast een stad ook een benaming is van de volledige provincie is u onbekend (CGVS, p. 8). Bovendien strookt uw intentie om bij te leren over Afghanistan door het lezen van boeken niet met uw desinteresse in de verhalen van uw familieleden."

Ook over Afghanistan in het algemeen is uw kennis ondermaats. Van iemand die nooit in zijn land van nationaliteit heeft gewoond, moet zeker geen uitgebreide landenkennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat die persoon wel wat basiskennis heeft over het land waar zijn ouders zijn geboren en nadien zijn ontvlucht. Wanneer echter wordt gevraagd waar bijvoorbeeld de hoofdstad Kaboel gelegen is, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Gevraagd of u behalve Herat, een andere Afghaanse plaats of een Afghaanse stad kunt opnoemen blijkt u dit in eerste instantie niet te kunnen (CGVS, p. 8). In tweede instantie noemt u dan Mazar-e- Sharif, zonder ook deze stad te kunnen situeren (CGVS, p. 10). Gevraagd of men in Afghanistan dezelfde kalender gebruikt als in Iran, zegt u

vaagweg dat de maanden en de data anders zijn, maar geeft u ook toe de Afghaanse kalender niet te kennen en zelfs niet te weten of de jaartelling anders is in de Afghaanse kalender ten opzichte van de Iraanse (CGVS, p. 15). U slaagt er zelfs niet in een bekende Tadjiek, nochtans uw etniciteit (CGVS, p. 4), op te noemen, of een bekende Pashtoun of een bekende Hazara (CGVS, p. 8-9). Zelfs basiskennis over de huidige president van Afghanistan, Ashraf Ghani, is u vreemd. U weet noch iets te zeggen over zijn afkomst noch iets over zijn etnie (CGVS, p. 9). Over voormalig president Burhanuddin Rabbani kunt u dan weer enkel kwijt dat hij gedood werd, omdat u dat hoorde via de BBC (CGVS, p. 10). Wanneer dat was weet u niet. Over zijn functie toen kunt u enkel heel oppervlakkig kwijt dat hij lid was van een politieke partij of een groep, zonder te kunnen specificeren welke groep. En hoewel Rabbani de Tadzjiekse etniciteit had, kunt u zelf geen voormalig president opnoemen die uw etniciteit had (CGVS, p. 10). Uitgenodigd eender welke politieke partij op te noemen uit Afghanistan, blijkt ook hier dat u dit niet kunt. Zelfs over de taliban weet u niets te vertellen. Wanneer deze groepering aan de macht was in Afghanistan, weet u niet. Wie voor de taliban de touwtjes in handen had, weet u evenmin (CGVS, p. 11). U kunt evenmin inschatten wanneer Rusland een poging deed Afghanistan te veroveren (CGVS, p. 11)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Het betoog inzake de beweerdde taalkundige verschillen inzake het begrip 'provincie', staven zij niet. Hoe dan ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker geheel niet dat hij de vraagstelling inzake de provincie Herat niet zou hebben begrepen. Gevraagd of dit een provincie of district was, antwoordde hij namelijk niet de vraag niet te begrijpen doch gaf hij aan: "Een grote stad". Gevraagd of het ook een provincie was, antwoordde hij: "Geen info over, niets over gelezen (...) IN Iran kan ik zeggen waar de provincies en hoofdstad zeggen en ligging". Vervolgens gevraagd of hij ook provincies in Afghanistan kende, antwoordde hij: "neen" (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.8). Uit de voormelde vraagstelling en de antwoorden die verzoeker in het kader hiervan verstrekke, waarbij hij onder meer zelf het begrip 'provincie' hanteerde, blijkt duidelijk dat verzoeker weldegelijk wist waarnaar er gevraagd werd doch onkundig was om de nodige antwoorden te verstrekken. Met de loutere bevestiging van de verklaringen dat verzoekers ouders niet veel over Afghanistan spraken, dat zij wilden dat de familie zich goed integreerde in Iran en dat verzoeker slechts beperkte informatie over Afghanistan had, doen verzoekende partijen voorts geheel geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze gezegden gedane vaststellingen. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde vaststellingen ongemoeid en voeren zij geen dienstige verschoning aan voor verzoekers totale onwetendheid over de voormelde, nochtans essentiële informatie over zijn land en regio van herkomst. Van iemand die stelt te zijn geboren uit Afghaanse ouders, die aangeeft de Afghaanse nationaliteit te hebben, die beweert zijn hele leven als Afghaans vluchteling in Iran te hebben geleefd en die bovendien een vrees voor vervolging en een risico op ernstige schade doet gelden ten aanzien van Afghanistan, is het geenszins onredelijk om te verwachten dat deze persoon zich toch enigszins informeert en bijgevolg kan antwoorden op de hoger vermelde, essentiële en elementaire kennisvragen over zijn zelfverklaarde achtergrond en land van herkomst.

Om diezelfde reden en omwille van het gegeven dat ook zij doet gelden dat haar vrees voor vervolging zich situeert in Afghanistan, kon ook van verzoekster worden verwacht dat zij de nodige duiding zou kunnen verstrekken bij haar Afghaanse achtergrond en herkomst. Ook verzoekster bleek op dit vlak echter schromelijk te kort te schieten. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Vervolgens overtuigen ook haar verklaringen omtrent de Afghaanse nationaliteit van haar vader niet. Zo zegt ze dat hij van Behsood afkomstig was (CGVS F. (...), p. 3), zonder dit te kunnen specificeren. Ze weet niet of dit een provincie of een anders administratief-geografische indeling is, weet niet waar Behsood ergens ligt in Afghanistan (CGVS F. (...), p. 3), weet niet of Behsood ver van de hoofdstad Kaboel ligt, weet niet uit welk dorp van Behsood hij afkomstig is en weet geen enkel begin van informatie te geven over Behsood zelf (CGVS F. (...), p. 12). Gevraagd of ze ooit gehoord had van Maidan Wardak, Jalalabad of Nangarhar, antwoordt ze steevast ontkennend (CGVS F. (...), p. 13-14). Nochtans huisvesten de provincies Nangarhar en Maidan Wardak elk een district dat de naam Behsood draagt. Wanneer u wordt gevraagd waar Behsood ligt, is het vreemd dat u zegt dat u Afghaanse vrienden had die van daar afkomstig waren, zonder de link naar de familie van F. (...) te leggen (CGVS, p. 4). Ook vreemd is dat u van de desbetreffende provincie Maidan Wardak nog nooit heeft gehoord (CGVS p. 24-25). Weinig serieus is ook dat F. (...) aanhaalt dat haar grootmoeder ooit eens vertelde dat ze allen gevlucht waren toen er een discussie tussen de sjiieten en de soennieten plaatsvond zonder te weten wie exact wie aanviel. Geconfronteerd met de vaststelling dat het CGVS geen weet heeft van een groot religieus conflict in Afghanistan de laatste decennia, past F. (...) haar antwoord aan en zegt ze het evenmin exact te weten omdat ze de Afghaanse geschiedenis niet gestudeerd heeft (CGVS F. (...), p. 12). Vanzelfsprekend is dit een opvallend antwoord voor het kind van een Afghaanse immigrant in Iran.

Voorts weet F. (...) niet welke talen er allemaal worden gesproken in Afghanistan (CGVS F. (...), p. 5) en weet ze zelfs niet welke Afghaanse taal haar vader sprak omdat hij thuis enkel Farsi sprak, net als haar grootouders van vaderskant (CGVS F. (...), p. 5 & p.13). Hoewel kan worden aangenomen dat haar vader na jarenlang in Iran te hebben gewoond en getrouwd was met een Iraanse thuis Farsi sprak, mag toch ook worden aangenomen dat hij zijn kinderen ook enkele woorden in zijn moedertaal zou hebben aangeleerd. Daarnaast mag ook worden aangenomen dat haar grootouders toch tegen elkaar, tegen hun zoon en wellicht ook tegen hun kleinkinderen af en toe een mondje in hun moedertaal hebben gesproken. Dat F. (...) er dan ook geen enkel idee van heeft welke taal de familie van haar vader sprak, is zeer merkwaardig. Vervolgens kent ze ook de etnie van haar vader niet, toch geen onbelangrijk gegeven in Afghanistan (CGVS F. (...), p. 4). Ook is het merkwaardig dat F. (...) niets kan zeggen over de Afghaanse man met wie haar zus is getrouwd in Afghanistan, woonachtig in Kabul. Zo kent ze de naam van diens eerste vrouw niet en weet niet te vertellen hoeveel kinderen hij heeft samen met zijn eerste vrouw (CGVS F. (...), p. 7). Evenmin kan F. (...) iets kwijt over de connectie van haar vader, afkomstig uit Behsood en werkzaam in Herat, en de echtgenoot van haar zus, woonachtig in Kabul (CGVS F. (...), p. 8). Tot slot is het vreemd dat F. (...) geen enkel verhaal kan vertellen over haar vader die werkzaam is in Herat, als bewaker in een metaalopslagplaats (CGVS F. (...), p. 8 & p. 13). Het is weinig plausibel dat haar vader nooit een verhaal zou hebben verteld over zijn reizen van het Iraanse Mashad naar het Afghaanse Herat, of eender welk ander incident of verhaal dat hij onderweg ooit heeft meegemaakt (CGVS, p. 13)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De vaststellingen betreffende de voormelde, gebrekkige verklaringen vanwege verzoeker, laten zij ongemoeid. Dat verzoekster nooit zou hebben beweerd dat zij niet wist welke taal haar grootouders en haar vader spraken en dat hiernaar zelfs niet zou zijn gevraagd, mist verder manifest feitelijke grondslag. Er werd herhaald hiernaar gevraagd en verzoekster gaf meermaals en duidelijk aan dit niet te weten. Dat zij de vragen ingevolge de taalverschillen niet zou hebben begrepen, kan daarbij niet worden gevolgd. Het tegendeel blijkt immers genoegzaam uit haar respectieve antwoorden (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.4-5, 13). Dat verzoekster weinig contact had met haar grootouders en dat haar familie negatieve herinneringen had aan Afghanistan, kan haar onwetendheid over haar achtergrond van en (familiale) banden met Afghanistan verder niet verklaren. Zij had namelijk wel contact met haar ouders en het is niet geloofwaardig dat deze haar nooit zouden hebben ingelicht over de voormelde, elementaire en essentiële gegevens inzake hun herkomst van en banden met hun land van herkomst. Hoe dan ook kon worden verwacht dat verzoekster, gelet op haar zelfverklaarde vrees ten aanzien van dit land, zelf het initiatief zou hebben genomen om zich terdege over het voorgaande te informeren. Zij liet dit echter kennelijk na. Tekenend in dit kader is de verklaring in het verzoekschrift dat zij nooit veel interesse heeft vertoond in Afghanistan en dat zij dergelijke interesse evenmin vertoont vanuit België. Dergelijk gebrek aan interesse is niet verenigbaar met de achtergrond en vervolgingsvrees die zij zich aanmeet. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn situatie. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Het voorgaande in acht genomen, kan geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van en banden met Afghanistan zoals aangevoerd door verzoekende partijen. Kritiek op het overige, overtollige motief inzake de wijze waarop verzoekster de Iraanse nationaliteit zou hebben vergaard, kan bijgevolg op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen op dit vlak te herstellen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen frappant leugenachtige verklaringen hebben afgelegd over hun werkelijke (nationaliteit en) herkomst, verblijfssituatie, achtergrond, deze van relevante familieleden en hun problemen en situatie.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen op ernstige wijze hebben verzaakt aan de hoger omschreven, op hen rustende medewerkingsplicht en dat zij moedwillig klaarheid weigeren te scheppen en het aldus onmogelijk maken om een duidelijk zicht te krijgen op hun werkelijke herkomst, familiale profiel, achtergrond, problemen en situatie.

Bijgevolg maken verzoekende partijen het onmogelijk om hun werkelijke nood aan internationale bescherming in te schatten, is hun verwijzing naar de gevolgen van een eventuele terugkeer (of verplaatsing) naar Afghanistan niet dienstig en tonen zij niet aan voor de vluchtelingenstatus in aanmerking te komen. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aan te tonen en kunnen daarbij

niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dienen tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en hun persoon en blijven hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De documenten die verzoekende partijen neerleggen ter adstructie van hun verzoek om internationale bescherming, zijn niet van zulke aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

De documenten opgenomen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die – mede gelet op het voorgaande – niet dienstig worden weerlegd of betwist door verzoekende partijen, geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Ook de documenten die bij de verzoekschriften worden gevoegd, kunnen aan deze vaststellingen geen afbreuk doen.

De arbeidskaart die verzoeker als bijlage 2 bij zijn verzoekschrift voegt, zou volgens zijn gezegden het origineel betreffen van de kaart die zich reeds in het administratief dossier bevindt. Dient echter te worden vastgesteld dat dit stuk *prima facie* gemanipuleerd lijkt te zijn. Zo lijkt het, onder meer nu de stempel en de handtekening op de voorzijde duidelijk kleurenkopieën betreffen, te gaan om een gelamineerde kleurenkopie van een arbeidskaart waarop nadien – dan nog op slordige wijze – een foto en een zegel zijn geplaatst. Hoe dan ook blijkt uit de informatie opgenomen onder stuk 10 in de map 'landeninformatie' in het administratieve dossier van verzoeker dat corruptie in Iran wijdverbreid is, dat er in Iran op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke stukken en dat zulke stukken daardoor zowel binnen als buiten Iran eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Daarenboven voegt verzoeker bij dit stuk geen voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV, zodat hij het de Raad onmogelijk maakt om de inhoud van dit stuk te verifiëren.

De stukken als bijlage 3 bij verzoekers verzoekschrift worden slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Ook deze stukken gaan, net als het stuk in bijlage 4 bij het verzoekschrift, verder niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad in de onmogelijkheid verkeert hun inhoud na te gaan. Uit de stempels op de achterzijde van het stuk dat verzoeker omschrijft als zijn diploma van het middelbaar, kan, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, bovendien niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker een Afghaan zou zijn. Ten aanzien van voormelde stukken, kan hoe dan ook worden herhaald dat corruptie in Iran wijdverbreid is, dat er in Iran op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke stukken en dat zulke stukken daardoor zowel binnen als buiten Iran eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Derhalve kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden gehecht.

Het document inzake de computertraining van verzoeker bij UNHCR, in bijlage 5 bij het verzoekschrift, weegt tegen het voorgaande verder niet op. Waar hierin vermeld wordt dat verzoeker de zoon zou zijn van een Afghaan, blijkt immers nergens uit dit stuk waarop dit gebaseerd is. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat dit eenvoudigweg berust op de gezegden van verzoeker, die bijvoorbeeld ingegeven kunnen zijn vanuit opportunistische overwegingen en met het oogmerk om tot de betreffende cursus te worden toegelaten. Derhalve kan dit attest niet volstaan om afbreuk te doen aan het geheel van en de veelheid aan de voormelde vaststellingen.

Omtrent de USB-stick in bijlage 6 bij het verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat de procedure bij de Raad overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet schriftelijk is. Een USB-stick kan niet worden aanzien als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet noch het PR RvV voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken, zoals USB-sticks, dan schriftelijke stukken. Hierbij voegt zich de vaststelling dat de USB-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden. Bijgevolg wordt de USB-stick niet in aanmerking genomen. Zo al aangenomen zou kunnen worden dat op deze stick zou staan wat verzoeker aanhaalt, met name dat hij in Iran optrad voor een Afghaanse hulporganisatie en op het Afghaanse consulaat, dan nog dient voorts te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe hieruit zou moeten blijken dat verzoeker ook daadwerkelijk van Afghaanse nationaliteit en herkomst is, laat staan dat hieruit in zijn hoofde het bestaan van enige vrees of enig risico ten aanzien van Afghanistan zou kunnen worden afgeleid.

De verklaring in bijlage 7 bij verzoekers verzoekschrift, met name een schrijven van mevrouw V.M. van Samwd te Sint-Niklaas, spreekt zich niet uit over de (mogelijke) herkomst van verzoekende partijen en handelt uitsluitend over hun mate van integratie in België. Hoe dan ook betreft dit een getuigenis van een privépersoon en persoonlijke kennis van verzoekende partijen en is deze getuigenis uitdrukkelijk ter hunner behoeven opgesteld. Aan dergelijke getuigenis kan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

Hetzelfde geldt ten aanzien van de getuigenis van mevrouw L.D. van Muziekpublique vzw, opgenomen in bijlage 8 bij het verzoekschrift van verzoeker. Bovendien kan ook ten aanzien van hetgeen in deze getuigenis gesteld wordt worden aangegeven dat het gegeven dat verzoeker een Afghaanse muzikant zou zijn, eenvoudigweg op verzoekers eigen gezegden kan zijn gebaseerd. Nergens uit de getuigenis blijkt hoe de opsteller van het attest deze informatie zou hebben vergaard of geverifieerd.

Van hetgeen er gesteld wordt op de cover van de neergelegde CD van Amerli, in bijlage 9 bij verzoekers verzoekschrift, kan evenmin de basis worden achterhaald. Bijgevolg kan ook dit eenvoudigweg op de verklaringen van verzoeker in België zijn gebaseerd.

De verklaring van verzoekers studiegenoot in bijlage 10 bij verzoekers verzoekschrift, die overigens niet eens is ondertekend, werd eveneens uitdrukkelijk opgesteld ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om dit in onderhavige procedure te gebruiken. Ook dit attest werd opgesteld door een privépersoon die een nauwe band met verzoeker heeft. Aan dergelijke getuigenissen kan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

De stukken in bijlagen 11 tot 13 bij verzoekers verzoekschrift hebben betrekking op verzoekers mate van integratie en activiteiten in België. Zij bevatten geen elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Inzake de verklaringen van A.B. en van een aantal leden van Derde-lijn, opgenomen in de bijlagen 14 en 15 bij verzoekers verzoekschrift, dient te worden vastgesteld dat deze een uitdrukkelijk gesolliciteerd karakter vertonen en duidelijk werden opgesteld op vraag van verzoeker en op basis van diens verklaringen in België. Aan dergelijke getuigenissen, die niet uitgaan van een officiële instantie doch van personen of organisaties waarmee verzoeker een band vertoont, kan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. De voormelde stukken wegen aldus geenszins op tegen de hoger gedane vaststellingen.

De twee identiteitsdocumenten die verzoekster in bijlagen 2 en 3 bij haar verzoekschrift voegt, werden reeds eerder en in kopie door verzoekster neergelegd (administratieve dossiers, mappen 'documenten'). Ten aanzien van deze stukken, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze enkel iets zeggen over verzoeksters Iraanse nationaliteit doch niets over haar beweerd Afghaanse herkomst. Verzoekster betwist dit niet. Integendeel bevestigt zij in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat haar (Afghaanse) vader in deze stukken nergens wordt vermeld.

Het schrijven van mevrouw V.M. in bijlage 4 bij verzoeksters verzoekschrift werd reeds door verzoeker neergelegd (in bijlage 7 bij diens verzoekschrift) en werd reeds hoger besproken.

De overige stukken, in bijlagen 5 en 6 bij het verzoekschrift van verzoekster, hebben betrekking op verzoeksters mate van integratie en activiteiten in België. Zij bevatten geen elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Bij brieven van 3 april 2018 brengt verzoeker nog de stukken 17, 18 en 19 bij, respectievelijk een tijdelijke verblijfsvergunning uitgaande van de dienst vreemdelingenzaken van Iran, het identiteitsbewijs van zijn vader en zijn diploma Algemeen Secundair onderwijs en voegt verzoekster nog een stuk 8 toe, meer bepaald het identiteitsbewijs van haar vader. De Raad stelt vast dat de voormelde stukken 8, 17 en 18 kopieën betreffen en wijst erop dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Betreffende het als stuk 19 bijgebrachte diploma bemerkt de Raad vooreerst wederom dat corruptie in Iran wijdverbreid is, dat er in Iran op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke stukken en dat zulke stukken daardoor zowel binnen als buiten Iran eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Deze stelling wordt bevestigd door de vaststelling dat uit de beëdigde vertaling blijkt dat verzoeker op het mondeling examen 15 op 51 haalde en op het schriftelijk 11 op 48 en toch als geslaagd wordt beschouwd. Ook deze stukken doen derhalve geen afbreuk aan het eerder gestelde.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen hebben voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen waarop zij zich beriepen teneinde de vluchtelingenstatus te bekomen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, tonen zij niet aan in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen daarnaast wijzen op de situatie in Afghanistan en betogen dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toepassing moet vinden, dient te worden opgemerkt dat reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker en verzoekster, die beide stellen te zijn geboren en getogen in Iran, hun Afghaanse (nationaliteit en) herkomst niet aannemelijk hebben gemaakt. Bijgevolg dient in hun hoofde de situatie in Afghanistan niet te worden beoordeeld.

Verzoekende partijen reiken voor het overige geen elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT